

3 afdelinger, der behandler ordinære sager, hver har 4 dommere og resten 3, medens 1 dommer er til rådighed under sygdomsvakancer m. v. I Vestre landsret er det samlede dommerantal 1 præsident og 22 faste og konstituerede dommere, fordelt i 7 afdelinger, hvoraf 2 har 4 dommere, og resten 3, medens der her ikke er nogen dommer til rådighed under sygdomsvakancer m. v.

Efter at det har vist sig, at den før omtalte stigning i antallet af sager er fortsat — selv bortset fra de i medfør af straffelovstillægget rejste sager — har justitsministeriet fra præsidenterne for landsretterne modtaget indstilling om, at de med hjemmel i de årlige finanslove midlertidigt oprettede 6 landsdommerstillinger gøres permanente, således at Østre landsret til stadighed kan opretholde 8 afdelinger, der beskæftiges med ordinære sager, og Vestre landsret 5 sådanne afdelinger, hver med 3 dommere; i hver af landsretterne vil der herefter foruden præsidenterne have 2 faste dommere enten til besættelse af 2 afdelinger med 4 dommere hver, hvorved opnås fremskyndelse af sagernes behandling ved større antal ugentlige retsdage, eller til imødegåelse af sygdomsforfald o. lign.

Til nærmere belysning af stigningen i de ordinære retssagers (sager uden forbindelse med lovgivningen om landsforræderi m. v.) antal kan anføres, at der i Østre landsret i 1940 indkom 1 604 borgerlige og 1 216 kriminelle sager, medens de tilsvarende tal for 1948 var 2 856 og 2 705.

I Vestre landsret behandledes i 1940 638 civile og 713 kriminelle sager, medens der i 1948 behandledes 1 260 civile sager og 2 018 kriminelle sager.

Hvad særlig angår stigningen i civile sager bemærkes, at denne overvejende må antages at være af permanent karakter, idet bl. a. landets stadig stigende indbyggerantal og den stadig tættere bebyggelse medfører et voksende antal retssager.

I denne forbindelse bemærkes endvidere, at den ved lov nr. 396 af 12. juli 1946 om ændringer i og tilføjelser til retsplejeloven skete forhøjelse af grænsen for behandling af retssager som underretssager fra 1 000 kr. til 2 000 kr. (evt. 3 000 kr.) ikke har medført nogen større nedgang i antallet af civile 1. instanssager ved landsretterne. Til Vestre landsret indkom således i 1945 430 sådanne sager, i 1947 415 og i 1948 434.

Justitsministeriet må mene, at det anførte må gøre det nødvendigt permanent at bibeholde i hvert fald 5 af de med hjemmel i finanslovene ved konstitution besatte landsdommerstillinger, idet det må antages

at være et vedvarende behov i Østre landsret at kunne besætte 8 afdelinger og i Vestre landsret 5 afdelinger med faste dommere. Justitsministeriet må endvidere anse det for vigtigt, at udvidelsen gennemføres snarest muligt, da det virker uheldigt, at der er et så stort misforhold mellem udnævnte og konstituerede dommere, som det for øjeblikket er tilfældet.

Forslaget går derfor ud på at udvide antallet af dommere i Østre landsret med 3 og antallet af dommere i Vestre landsret med 2, således at der udover præsidenterne have 8 af de forannævnte 8 og 5 afdelinger fornødne dommere, nemlig 24 dommere i Østre landsret og 15 dommere i Vestre landsret, og herudover have 2 dommere i Østre landsret og 1 dommer i Vestre landsret til rådighed enten til besættelse af retsafdelinger med 4 dommere eller under sygdomsforfald o. lign.

Til § 6.

Vederlaget til de sø- og handelskyndige medlemmer af landsretterne har hidtil i medfør af kgl. anordning nr. 251 af 5. oktober 1932 været beregnet efter tjenestemandslovens regler om vederlag til medlemmer af kommissioner, nævn m. m., jfr. nu § 97 i lov nr. 301 om statens tjenestemænd af 6. juni 1946. Størrelsen af diæterne fastsættes herefter på den årlige finanslov og andrager for tiden, jfr. tekstanmærkning nr. 21 til finansministeriets budget på tillægsbevillingsloven for finansåret 1947—48, højst 10 kr. pr. mødedag; hertil kommer for udenbys medlemmer en godtgørelse for fraværelse fra hjemmet, der for tiden andrager højst 18 kr. pr. mødedag. Udgifterne til befordring godtgøres efter regning.

Justitsministeriet er af den mening, at vederlaget til de sagkyndige dommere bør fastsættes på samme måde som vederlaget til nævninger og domsmænd, hvorom henvises til bemærkningerne nedenfor til § 97.

Justitsministeriet må endvidere finde det hensigtsmæssigt, at der også med hensyn til befordringsgodtgørelse gælder ensartede bestemmelser for alle lægdommere, således at de sø- og handelskyndige medlemmer ikke fremtidig får rejseudgifter godtgjort efter regning, men efter reglerne i lovens § 97.

Den ved de foreslåede ændringer forårsagede merudgift for statskassen vil blive overordentlig ringe, eftersom der behandles meget få sager af den omhandlede art. Det kan således nævnes, at der i årene 1945—47 overhovedet ikke pådømt sø- og handels-sager ved landsretterne.